

„Toți sfinții”

Verset călăuzitor: Efesenii 3.18

Efesenii 3.14,18: ... îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos ..., ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea.

Sunt două căi, pe care noi putem cădea într-o poziție sectantă:

1. Noi putem ocupa un teren evident sectant, prin aceea că ne unim numai cu acei credincioși cu care în mod explicit ne-am pus de acord cu privire la anumite întrebări legate de învățătură sau de administrarea adunării.
2. Sau putem deveni sectanți în sentimentele noastre, prin aceea că noi – în timp ce mărturisim că stăm pe terenul Adunării lui Dumnezeu – delimităm gândurile, interesele și simpatiile noastre la aceia cu care suntem în părtășie. În ambele cazuri s-au ratat gândurile lui Dumnezeu. Unele exemple din Scriptură vor explica și vor justifica aceste gânduri.

Când rămășița revenită din Babilon, după delăsarea și necredincioșia de la început în cele din urmă au terminat construirea casei lui Dumnezeu, conform profeției lui Hagai, profetul, și a lui Zaharia, fiul lui Ido, s-au adunat laolaltă, „fiii lui Israel, preoții și leviții, și ceilalți fii ai captivității” și „au făcut cu bucurie sfințirea acestei case a lui Dumnezeu” (Ezra 6.14-16). Acești „fii ai lui Israel” erau de fapt numai o rămășiță slabă din cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin, alături de preoți și leviți. Într-un astfel de moment ispita ar fi fost mare, să uite pe frații lor sau chiar să-i excludă pe aceia care nu au ascultat de porunca lui Cyrus și care nu s-au unit cu ei, ca să se întoarcă în țara părinților lor, țara pe care Domnul lor, Dumnezeul lor, le-a dat-o. Ei au vrut mai bine să rămână în Babilon, în loc ca împreună cu aceia „al căror duh îl trezise Dumnezeu” (Ezra 1.5) să aibă parte de pericolele călătoriei, precum și de pericolele care stăteau în legătură cu locuirea lor în țară, care acum se afla în posesia și sub autoritatea vrăjmașilor lor. Nu ar fi oferit aceasta prilejul pentru părerea că ei și-au pierdut locul și dreptul în poporul lui Dumnezeu? Un duh aspru ar fi gândit în felul acesta, dar această rămășiță sărmană, slabă, indiferent de starea în care se afla, posedă gândurile lui Dumnezeu, și drept urmare la această sărbătoare de sfințire a Templului au jertfit suplimentar la celelalte jertfe „ca jertfe pentru păcat pentru tot Israelul, doisprezece țapi, după numărul semințiilor lui Israel” (Ezra 6.17).

Inima lui Dumnezeu cuprindea pe toți copiii lui Israel, căci El i-a ales nu pe baza a ceea ce erau ei, ci pentru că El i-a iubit și pe baza credincioșiei Lui față de jurământul, pe care El l-a jurat părinților lor (Deuteronomul 7.7,8). De aceea ei erau încă poporul Lui, cu toată lipsa lor de credincioșie și oriunde erau răspândiți pe suprafața pământului. Astfel aceasta era în adevărată concordanță cu inima lui Dumnezeu, că întreg poporul era reprezentat în jertfa pentru păcat din ziua aceea. Dacă ar fi fost altfel, acești fii ai captivității ar fi uitat pe frații lor și ar fi căzut pradă ispitei să gândească, că numai ei ar fi subiectul gândurilor și planurilor lui

Dumnezeu, atunci ar fi fost o sectă. Ei ar fi fost o sectă, cu toate că poziția lor actuală era într-o oarecare măsură o dovadă a ascultării lor și a credincioșiei lor. Deseori s-a remarcat, că în timp ce picioarele ar trebui să meargă pe o cărare îngustă, inima niciodată nu are voie să fie îngustată.

Ne îndreptăm spre o altă scenă, și anume în zilele lui Ilie, unul din momentele cele mai întunecate ale istoriei lui Israel. Privită în timp, ea a avut loc înainte de cele tocmai studiate. Sub domnia lui Ahab, care a tolerat ca soția lui Izabela să exercite o influență idolatră puternică (compară cu Apocalipsa 2.20), Israel era decăzut de la Iehova. Erau însă șapte mii, pe care Dumnezeu îi cunoștea, care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Însă Ilie era singurul martor public al adevărului lui Dumnezeu. În energia Duhului lui Dumnezeu a pășit înaintea slujitorilor idolilor și a profeților idolatri ai lui Baal și i-a provocat să apere credința lor și numele dumnezeului lor. Acești profeți răi au jertfit și s-au rugat de dimineața și până seara, și ca dovadă a devotamentului lor „au strigat cu glas tare și și-au făcut tăieturi după obiceiul lor, cu săbii și sulite, până a țâșnit sângele pe ei. Și a fost așa: când a trecut miezul zilei, au profețit până la aducerea darului de mâncare, dar n-a fost nici glas, nici cineva care să răspundă, nici luare-aminte” [1 Împărați 18.28,29]. Acum a venit rândul lui Ilie, care, să mai accentuăm încă o dată, era singurul în ceea ce privește mărturia publică – singur în fața aceluia care alergau fricoși împreună cu duhul timpului, a celor care șovăiau între două părți, și a celor răzvrățiți public. Prima lui acțiune a constat în reconstruirea altarului Domnului, care era dărâmat. Starea altarului era dovada stării poporului. Să observăm celelalte activități. „Și Ilie a luat *douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov*, către care a fost cuvântul Domnului, zicând: «Israel va fi numele tău!» Și cu pietrele a zidit un altar în Numele Domnului” (1 Împărați 18.21-32). Nu a mai fost un timp așa de întunecat ca acesta, și era cu siguranță și un timp în care un rob al lui Dumnezeu putea să cadă în ispită, să se îndoiască total, așa cum a fost în cazul lui Ilie în capitolul următor. Însă aici, unde el încă a pășit împotriva vrăjmașului și a fost menținut prin puterea Duhului Sfânt, el era capabil să se odihnească în Dumnezeu și în credințioșia Lui și astfel să cuprindă pe toate cele douăsprezece seminții în credința și în inima lui.

Omul credinței nu poate niciodată ceda, la ceea ce Dumnezeu nu cedează. De aceea el trebuie, cu toată răzvrătirea existentă, da, chiar în ciuda decăderii să vadă întreg poporul lui Dumnezeu. Umplut cu gândurile lui Dumnezeu, el se va mișca pe acest teren. Dacă el ar ocupa un teren mai îngust, chiar și fără să vrea, el ar fi un sectant în sentimentele și experiențele lui.

Să mai adăugăm: atâta timp cât noi rămânem în concordanță cu inima lui Dumnezeu cu privire la poporul Său, nu este loc pentru descurajare, chiar și în cea mai mare încurcătură și abatere de la adevăr. Starea tristă a poporului va fi pentru noi un imbold pentru a sluji permanent, fie în lucrare, ori în rugăciune.

Să luăm un alt exemplu: când Pavel „a vorbit pentru sine” înaintea lui Agripa [Faptele apostolilor 26.1], el a spus: „Și acum m-am înfățișat să fiu judecat pentru speranța promisiunii făcute de Dumnezeu părinților noștri, la care speră să ajungă cele *douăsprezece seminții ale*

noastre, slujind neîncetat, noapte și zi” (Faptele apostolilor 26.6,7). Cât de cu totul altfel arăta situația, dacă se privea la cele douăsprezece seminții, așa cum ele erau în realitate și practic! Zece seminții erau pierdute, și cele două seminții, care se reîntorseseră din Babilon, au răstignit pe Mesia al lor și acum încercau să provoace moartea slujitorului Său Pavel! Însă credința le vede pe ele toate. Așa erau și în pustie, oricare era starea morală din tabără, întotdeauna douăsprezece pâini în frumusețe ordonată, acoperite cu tămâie, pe masa de aur din Locul Preasfânt înaintea Domnului (Leviticul 24). Numai credința pătrunde în gândurile și planurile lui Dumnezeu și le vede așa cum ele sunt înaintea ochilor Săi.

Dacă ne gândim la cuvântul Scripturii din titlul nostru, găsim același principiu. Apostolul se roagă, ca credincioșii din Efes să poată înțelege *împreună cu toți sfinții*, care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea, și așa mai departe. S-ar putea să fie abateri de la adevăr, toți cei din Asia s-au depărtat de la el. Dima l-a părăsit, deoarece a iubit veacul de acum; credincioșii din Corint erau pe punctul de a contesta autoritatea lui apostolică; însă cu toate acestea, deoarece el este în concordanță cu inima lui Dumnezeu, nu poate trece cu vederea pe nici un singur sfânt al lui Dumnezeu. În felul acesta își revarsă el rugăciunea, lucrată și exprimată în puterea Duhului Sfânt, pentru ei înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeu Însuși cuprinde pe toți copiii Săi în inima Lui iubitoare, în dorința Sa pentru creștere și progres, în slujba Sa permanentă, duioasă a harului, și la fel face și apostolul.

Învățătura este evidentă. Și noi trebuie să cuprindem pe toți sfinții în simțămintele și rugăciunile noastre. Și în zilele în care ispita de a privi lucrurile în sens restrâns este mare, este cu atât mai mult necesar să accentuăm aceasta. Dar trebuie să se țină seama că este vorba de lărgirea inimii, pe care noi o promovăm, și nu lărgirea cărării noastre. În ambele lucruri Hristos Însuși ne este modelul. Dacă trebuie să ne iubim unii pe alții, așa cum El ne-a iubit (Ioan 15.12), atunci trebuie de asemenea să umblăm, așa cum a umblat El (1 Ioan 2.6).

Fie ca aceste două lucruri să fie tot mai mult practicate de noi – spre onoarea Numelui preamărit al Domnului și Mântuitorului nostru”

Titlul original: „Alle Heiligen“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1987, pag. 295–300.
Titlul original în engleză: „All Saints. Eph. 3:18“
din *The Christian's Friend and Instructor*, vol. 9, 1882, pag. 309 și următoarele.